

EL MICALET GALÀCTIC

Paula i el colibrí

Muriel Villanueva

Dibuixos d'Albert Asensio

Em desperte abans de l'hora.
M'envolta un silenci preciós, però
no durarà massa. Badalle, m'estire...
Isc del llit d'un salt: hui em sent
capaç de tot! Un fred sobtat
em fa frenar de colp.
M'acoste a la finestra. L'asfalt
del carrer i les baranes dels balcons
semblen congelats. Els plataners
tremolen de fred. M'abrace
a mi mateixa i em fregue els braços
amb força.

Per acabar d'entrar en calor, m'acoste
a la foto de l'avi. Se'l veu suat,
en plena selva tropical, l'estiu passat,
durant el seu viatge a l'Equador.
Damunt del muscle du un pardalet
blau i verd: un colibrí. Quan envià
la foto al mòbil de la mare,
em va escriure un missatge:

«M'ha dit un pardalet que em trobes
a faltar. T'envie esta foto per a
dir-te que t'estime. Ens veurem
prompte».
Amb el cor ja caldejat, busque
la bata i me la pose.

Entre de puntetes a l'habitació
dels pares. La mare està desperta,
però tan concentrada en el seu bebé
que ni m'ha vist entrar.

Ací el tenim: el menut de la casa,
amb els ulls ben redons, amorrat
al mugró, aferrat a la mama. S'abracen,
calentets i feliços. Els seus dos cossos
davall de l'edredó, tan i tan junts,
semblen un de sol. El xarrup
del xiquet s'escampa per tot arreu.
No suporte este sorollet!

Per què la mare no es queixa?
Per què el pare no es cansa? Ja no puc
més. I jo? És que només m'estima
l'avi? Ell sí que em veu, sí que
m'escolta, sí que m'entén.

Vull l'avi!

Traient foc pels queixals, isc al
corredor. La llum de la cuina
està encesa. Trac el nas per la porta
i espie el pare: fica la robeta
del bebé en la llavadora, amb molta
delicadesa, amb molta atenció. Entre
i m'acoste, però ni se n'adona, que
estic ací. Pel que sembla, llevar
caques i baves de la roba del
menut és el millor que li ha
passat en la vida. Açò ja és
massa! Vull eixir d'ací!

Òbric l'armari del rebedor
per a agarrar l'abric, i les frontisses
grinyolen.

Des de la cuina, el pare pregunta:
–Paula? Eres tu? Què fas?

No responc. Bufo. Em pose l'abric
damunt la bata.

Isc de casa amb les botes a la mà,
per a no fer soroll. El pare repeteix:
–Paula?

